

РЕШЕНИЕ

№ 21384

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8373** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 79, ал. 3 от Закона за българските документи за самоличност (ЗБДЛ), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. В. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], понастоящем в СИЗ -2 група, чрез адв. Б. Х. и адв. С. М. от САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 75, т. 3 ЗБЛД – забрана за напускане на страната, рег. № [ЕГН]/02.07.2025 г. на началник отдел БДС – СДВР.

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че към момента на издаване, жалбоподателя се намира в Затвора в [населено място], поради което същата е лишена от предмет.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Х., който поддържа жалбата и моли същата да бъде отменена. Поддържа становището, че заповедта е безпредметна. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Началник отдел „Български документи за самоличност“ – СДВР, в съдебно заседание не е представляван.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В СГП е образувана изпълнителна преписка № П-145/2025 г. въз основа на получено разпореждане на осн. 354, ал. 7 НПК, по вх. № 7347/2025 г. от 27.06.2025 г., по описа на отдел 03 „Съдебен“ при ВКП, адресирано до СГП и Началника на затвора – С., с което се разпорежда незабавно да се приведе в изпълнение присъда № 260013/02.03.2022 г., постановена по НОХД №

57433/2018 г. по описа на СГС, НО, 14 състав, отменена с Присъда № 34/11.12.2024 г. постановена по ВНОХД № 1224/2023 г., по описа на САС НО, 10 състав, която въззивна присъда е потвърдена с Решение № 312/26.06.2025 г., постановено по н.д. № 478/2025 г. по описа на ВКС, II-НО, с която на жалбоподателя А. В. Н. е наложено наказание лишаване от свобода в размер на 9 години, което наказание да изтърпи при първоначален „строг“ режим за извършено престъпление по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 1, пр. 2 НК. На основание чл. 59 НК е зачетено и приспаданото задържането на лицето по НОХД № 5743/2018 г. по описа на СГС.

Наказанието на основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца по НОХД № 492/2012 г./ по описа на РС – Лом, което е влязло в законна сила на 20.07.2012 г.

В Предложението е посочено, че присъдата по НОХД 5743/2018 г. и определението по реда на чл. 306, ал. 1, т. 3 НПК са влезли в законна сила на 26.06.2025 г., поради което и с цел недопускане на отклоняване на лицето от изтърпяване на наказанието и на основание чл. 75, т. 3 ЗБЛД е предложено налагането на ПАМ „забрана за напускане на страната“.

Въз основа на предложението е издадена процесната заповед, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „забрана за напускане на страната“, считано от 01.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира жалбата на А. В. Н. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 75, т. 3 ЗБЛД – забрана за напускане на страната, рег. № [ЕГН]/02.07.2025 г. на началник отдел БДС – СДВР за неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 78, ал. 1 ЗБЛД, принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. Видно от приложените и приети като доказателства по делото заповеди (л.35-37) оспореният акт е издаден от компетентен орган - началник отдел БДС-СДВР.

ЗПАМ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и е мотивирана от фактическа и правна страна.

Съгласно чл. 75, т. 3 ЗБЛД, не се разрешава напускане на страната на лица, осъдени на лишаване от свобода до изтърпяване на наложеното им наказание, освен в случаите по чл. 66 и 70 от Наказателния кодекс.

Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че за да бъде наложена ПАМ по чл. 75, т. 3 от ЗБЛД следва да са налице кумулативно две предпоставки: да бъде направено предложение от компетентен орган и лицето да бъде осъдено на лишаване от свобода.

Спазена е процедурата по чл. 78а ЗБЛД, а именно: органът, издал акта, от който произтича основанието за прилагане на принудителната административна мярка, изпраща този акт по служебен път на органа, който е компетентен да я приложи или отмени. Процесната заповед е издадена, въз основа на Предложение № П-145/2025 г., направено от прокурор от СГП, което е препратено на СДВР.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда, като изтърпява наказание лишаване от свобода. По делото не са ангажирани доказателства, че по отношение на лишения от свобода са приложени чл. 66 или чл. 70 НК. С други думи, не са налице изключенията по чл. 75, т. 3 ЗБЛД.

Съдът приема, че са налице законоустановените предпоставки за издаване на процесната заповед. Нормата на чл. 75, т. 3 ЗБЛД е императивна, поради което, когато са налице основания за нейното

прилагане, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да издаде ЗПАМ, без да има право на самостоятелна преценка. В този смисъл са Решение № 8029 от 02.07.2021 г. по адм. д. № 2119/2021 г., VII отд. на ВАС, Решение № 8414 от 29.06.2020 г. по адм. д. № 1549/2020 г., VII отд. на ВАС, Решение № 13596 от 13.11.2014 г. по адм. д. № 2911/2014 г., VII отд. на ВАС.

Неоснователно се твърди, че заповедта е лишена от предмет, тъй като чрез нея се обезпечава забраната по чл. 75, т. 3 ЗБЛД. ПАМ има превантивна и охранителна функция. Същата се налага с цел да се осигури своевременно и безпрепятствено изпълнение на наложеното наказание лишаване от свобода по НК. Наложеният ПАМ „забрана за напускане на страната“ не представлява нарушение на човешките права на лишения от свобода, тъй като същата е ограничена във времето до изтърпяването на наложеното с влязлата в сила присъда наказание лишаване от свобода.

Предвид изложеното оспореният акт е правилен и законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден, а подадената жалба - отхвърлена, като неоснователна. Разноски от ответника не са претендирани, поради което и съдът служебно не може да присъди такива.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на А. В. Н. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] , понастоящем в СЦЗ -2 група , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 75, т. 3 ЗБЛД – забрана за напускане на страната, рег. № [ЕГН]/02.07.2025 г. на началник отдел БДС – СДВР. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: